

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.258 van 21 januari 2004
in de zaak A. 99.078/XIV-1407.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat G. VAN GOSSUM,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 73

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 4 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DELMOTTE die, loco Advocaat G. VAN GOSSUM verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Slowaakse nationaliteit, is in België binnengekomen op 8 juli 2000 en heeft zich op 10 juli 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 14 juli 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 juli 2000 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van de beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 28 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slowaakse taal machtig is. Betrokkene, een Slowaaks staatsburger van Roma origine, verliet zijn land op 30 juni 2000. Hij reisde naar België waar hij op 2 juli 2000 aankwam en zijn ouders (S. Julius (O.V. 4.857.420) en S. Eva (O.V. 4.857.420)) vervoegde. Hij vroeg op 10 juli 2000 asiel aan. Betrokkene is in het bezit van een internationaal geldig identiteitsdocument. Betrokkene zou in zijn land van herkomst problemen hebben gekend omwille van zijn Roma-origine. Betrokkene zou sedert de lente van 1999 dakloos geweest zijn en her en der geslapen hebben. In juni 2000 zou hij in het centrum van Kosice zijn opgepakt door twee politieagenten omdat hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen. De agenten zouden met hem naar het bos gereden zijn waar hij door één van hen zou zijn geslagen. Vervolgens zou hij zich hebben moeten uitkleden, waarop de twee agenten op hem zouden geürineerd hebben. Daarop zouden ze weggereden zijn met hun auto. Betrokkene zou vervolgens te voet teruggekeerd zijn naar Kosice. Hij zou niet naar de

politie, noch naar de dokter geweest zijn. Daarop zou betrokkene beslist hebben het land te verlaten.

Betrokkene blijft vaag en onduidelijk in zijn asielrelaas. Zo beweert hij totaal geen weet te hebben van de problemen van zijn ouders, hoewel hij in Slowakije bij hen woonde en ook hier in België bij hen verblijft. Gezien de ernst van de incidenten en de frequentie waarmee die voorkwamen lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene daar geen weet van heeft. Dit tast de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag aan.

Verder dient te worden vastgesteld dat de elementen die betrokkene aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Betrokkene haalt slechts één incident aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene hierna nog een maand in Slowakije verbleef alvorens naar België te vluchten. Dit ondermijnt de ernst van betrokkenes vrees.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegd(e) document (paspoort) wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het is enkel een bewijs van betrokkenes identiteit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt :

“II. MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID

Overeenkomstig artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de vordering tot schorsing die binnen de dertig dagen is ingesteld ondertekend te zijn door de partij of door de advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 19, derde lid, van die gestelde wetten, gedagtekend te zijn en te bevatten:

1. de naam, hoedanigheid, nationaliteit, woonplaats of zetel van de verzoekende partij, alsook de door haar gekozen woonplaats, en indien mogelijk, het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij.
2. de naam en het adres van de verwerende partij.
3. de vermelding van de bestreden beslissing waartegen de vordering tot schorsing is gericht.
4. een uiteenzetting van de feiten en de middelen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen.
5. een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten (beslissing) de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
6. de taal die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald.

7. in voorkomend geval, het bedrag van en de nadere regels omtrent de met toepassing van artikel 17 §5 van de gecoördineerde wetten gevorderde dwangsom.
De vordering tot schorsing zoals ingeleid voldoet niet aan het bepaalde van artikel 3.1/ en 5/.
De woonplaats van de verzoekende partij is niet vermeld.”;

2.2. Overwegende dat er geen noodzaak bestaat over de voornoemde exceptie van niet-ontvankelijkheid een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“MIDDEL : schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van het recht van verdediging door het gebrek aan geïndividualiseerde motivering van de beslissing en schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 i.v.m. de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden. Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Het Commissariaat-Generaal motiveert zijn afwijzende beslissing door te stellen dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is omdat:

- Enerzijds, verzoeker vaag en onduidelijk blijft in zijn asielrelaas aangezien hij geen weet heeft van zogenaamde "problemen" van zijn ouders, hoewel hij in Slovakije bij hen woonde en ook hier in België bij hen verblijft, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag aantast,
- Anderzijds, er geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 bestaat in hoofde van verzoeker aangezien hij slechts één incident aanhaalt, dat de feiten die hij voorbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat hij nog een maand in Slovakije verbleef na die (dit) incident alvorens naar België te vluchten, hetgeen de vrees van verzoeker ondermijnt.

1. Onwetendheid van de problemen van zijn ouders

Het Commissariaat-Generaal acht de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk omdat hij de “problemen” van zijn ouders niet kent.

Het Commissariaat-Generaal doet echter geen vermelding van de bedoelde "problemen" zodat de redenen van die onwetendheid niet kunnen gecontroleerd worden. Dit gebrek aan motivatie heeft immers tot gevolg dat verzoeker niet weet waarom zijn asielaanvraag verworpen is.

Onder andere heeft hij en had hij de mogelijkheid niet om zijn beweerde onwetendheid te controleren en/of te rechtvaardigen.

De motivatie van het Commissariaat-Generaal voldoet dus niet en daardoor werden de rechten van verdediging van verzoekster (verzoeker) geschonden.

In ieder geval is er geen enkel reden om te twijfelen over de identiteit van verzoeker aangezien hij in het bezit is van een internationaal geldig identiteitsdocument (hetgeen trouwens vastgesteld is in de beslissing van het Commissariaat-Generaal) en momenteel verblijf(t) bij zijn ouders in Antwerpen.

2. Geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 a) Verzoeker werd slachtoffer van slechts één incident

Het aantal incidenten waaronder verzoeker te lijden had is, als dusdanig, niet relevant om de vrees voor vervolging te beoordelen.

De ernst van de feiten die verzoeker heeft ondergaan en die hij nog riskeert te moeten lijden omwille van zijn roma-origine en het feit dat hij de bescherming van zijn land

van herkomst niet kan invoeren zijn toereikende voorwaarden om asiel in België te mogen vinden.

b) Onvoldoende zwaarwichtigheid van de feiten

Verzoeker heeft verklaard aan het Commissariaat-Generaal dat hij in het centrum van Kosice werd opgepakt door twee politieagenten die hem naar een bos hebben gereden waar hij door één van de agenten is geslagen. Vervolgens heeft hij zich moeten uitkleeden en de twee agenten hebben op hem geürineerd.

Nochtans achtte het Commissariaat-Generaal dat die feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat verzoeker niet in gevaar verkeert m.b.t., o.a., zijn fysieke integriteit.

Deze stelling van het Commissariaat is onbegrijpelijk gelet op de door verzoeker aangebrachte feiten, die kennelijk een ernstige schending vormen van de mensenrechten en van het recht op lichamelijke integriteit in het bijzonder.

Zodoende heeft het Commissariaat zijn appreciatiebevoegdheid kennelijk overschreden. Bovendien is het algemeen geweten dat de roma in Slowakije ernstig gediscrimineerd worden.

Trouwens blijkt nergens uit de motivatie van de beslissing van het Commissariaat-Generaal dat dit niet zo zou zijn.

c) Verzoeker is nog een maand in Slowakije gebleven na de feiten.

Ten slotte merkt het Commissariaat-Generaal op dat verzoeker nog een maand in Slowakije verbleef alvorens naar België te vluchten.

Dit snijdt uiteraard geen hout.

Zijn materiële middelen veroorloofden verzoeker niet om de vlucht sneller te nemen. Het feit dat verzoeker de mogelijkheid niet heeft gehad om vroeger zijn land te verlaten betekent in geen enkel geval dat hij minder vrees voor vervolging zou moeten hebben”;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 6 van het E.V.R.M. en het recht van verdediging; dat verzoeker stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing besluit dat zijn asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat volgens verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarbij ten onrechte zou steunen op het feit, enerzijds, dat hij vaag en onduidelijk blijft over de inhoud van zijn asielrelaas en, anderzijds, onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt in de zin van de criteria van het Verdrag van Genève betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend op 28 juli 1951;

3.2.2. Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing steunt op de volgende vaststellingen :

- verzoeker blijft vaag en onduidelijk omtrent de inhoud van zijn asielrelaas. Zo blijkt verzoeker totaal geen weet te hebben van de problemen van zijn ouders, hoewel verzoeker verklaard heeft dat hij in Slowakije bij hen woonde en ook in België momenteel bij hen verblijft. Gelet op de ernst van de door hen aangebrachte incidenten en de frequentie ervan, lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoeker daar geen kennis zou over hebben. Het voornoemde tast de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aan;
- de elementen die verzoeker aanbrengt zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de criteria van de Conventie van Genève.

Verzoeker haalt slechts één incident aan. Bovendien blijkt verzoeker nog een maand in Slowakije verbleven te hebben alvorens naar België te vluchten. Het voornoemde ondermijnt de ernst van verzoekers vrees voor vervolging in zijn thuisland; dat, op basis van het voornoemde, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat er bij verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de criteria van het Verdrag van Genève kan worden vastgesteld; dat het door verzoeker overgelegde document (paspoort) volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze vaststelling geen afbreuk kan doen, omdat het document enkel een bewijs vormt wat betreft verzoekers identiteit; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker aan de in het bestreden besluit gedane vaststellingen afbreuk tracht te doen door in het verzoekschrift te stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bedoelde “problemen” van zijn ouders niet vermeldt in het bestreden besluit; dat bijgevolg de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou geweest zijn om de redenen van verzoekers onwetendheid op gepaste wijze te controleren; dat verzoeker stelt dat er in elk geval niet kan getwijfeld worden aan zijn identiteit, aangezien hij een geldig internationaal paspoort heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag; dat vervolgens verzoeker redeneert dat het aantal incidenten waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden niet ter zake dienend is, van doorslaggevend belang is het feit dat hij omwille van zijn Roma-origine gevaar loopt in zijn thuisland en geen beroep kan doen op de bescherming van de overheid; dat verzoeker stelt dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in casu zijn lichamelijke integriteit niet werd geschaad en dat de feiten die hij heeft aangebracht niet voldoende zwaarwichtig zouden zijn; dat bijkomend verzoeker nogmaals benadrukt dat “het algemeen geweten is dat de Roma in Slowakije ernstig gediscrimineerd worden”; dat ten slotte verzoeker stelt dat het feit dat hij nog een maand in zijn thuisland heeft verbleven vooraleer dit te verlaten niet in aanmerking kan worden genomen, gelet op het feit dat dit louter te wijten is aan het feit dat hij over onvoldoende middelen beschikte om zijn thuisland onmiddellijk te verlaten;

3.2.4. Overwegende dat, met betrekking tot het feit dat verzoeker geen nadere uitleg kon geven omtrent de problemen die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht van zijn ouders uit hun thuisland, dient te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk lijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het voornoemde gegeven in overweging heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissing; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf verklaard heeft steeds bij zijn ouders te hebben gewoond in Slowakije; dat het dan ook redelijk lijkt om aan te nemen dat van verzoeker mocht verwacht worden dat hij een zekere kennis zou hebben van de redenen die aan de basis liggen van de vlucht van zijn ouders; dat uit het verhoorverslag in zijn dringend

beroep echter blijkt dat verzoeker enkel kon vertellen dat het huis van zijn ouders werd in beslag genomen, doch op vragen zoals “Hadden ouders andere problemen?”, “Weet u iets over andere incidenten?” en “Hadden ouders ooit contact met de politie?” verzoeker antwoordde dat hij het niet weet of het zich niet meer herinnert; dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststelling op basis van het voornoemde dan ook aannemelijk lijkt; dat het argument van verzoeker dat hij zijn identiteit voldoende heeft bewezen aan de hand van een paspoort, in casu niet terzake dienend lijkt omdat uit het bestreden besluit niet blijkt dat verzoekers identiteit in twijfel wordt getrokken; dat, wat het feit betreft dat verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag één incident heeft aangebracht, dient te worden aangestipt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bestreden besluit niet stelt dat één incident onvoldoende is; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing enkel kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de elementen die verzoeker met betrekking tot dit ene incident heeft aangebracht niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging te kunnen worden beschouwd in de zin van het Verdrag van Genève; dat de bewering van verzoeker dienaangaande dan ook grondslag mist; dat, met betrekking tot het argument van verzoeker dat hij omwille van zijn Roma-origine gevaar loopt in zijn thuisland en geen beroep kan doen op de bescherming van de overheid, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in gebreke blijft deze stelling met concrete gegevens te illustreren; dat het niet volstaat, om aan de hand van algemene beweringen, te verwijzen naar een bepaalde toestand in het land van herkomst; dat verzoeker niet met concrete en relevante gegevens aantoont dat, enerzijds, hijzelf persoonlijk of systematisch wordt vervolgd in zijn land van herkomst en, anderzijds, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de feitelijke gegevens van het dossier niet kon besluiten dat er in casu geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aanwezig is; dat ten slotte dient aangestipt dat de bestreden beslissing in haar geheel dient te worden gelezen; dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het feit dat verzoeker nog een maand in zijn thuisland heeft verbleven alvorens naar België te vluchten, heeft beoordeeld in de globale context van zijn asielaanvraag; dat, gelet op de overige motieven van het bestreden besluit, de overweging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het voornoemde de ernst van verzoekers vrees voor vervolging ondermijnt, niet kennelijk onredelijk lijkt; dat de elementen die verzoeker aanbrengt aan dit laatste evenmin afbreuk kunnen doen; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.